

Politisk korrekthet

Likriktning, åsiktsförtryck och dikotomisering

TILLÄGG OCH FÖRTYDLIGANDEN

John Järvenpää (juli 2006)

TILLÄGG OCH FÖRTYDLIGANDEN

Följande är ett axplock av vad som hänt efter att jag för ett halvår sedan, i början av december 2005, blev klar med boken *Politisk korrekthet: Likriktning, åsiktsförtryck och dikotomisering* (utgiven i januari 2006; nedan förkortad PK). Mycket har hänt. En förklaring är att 2006 av regeringen har utropats till Mångkulturåret. Det går ut på att förändra det svenska samhällets ”grundläggande strukturer”, enligt Yvonne Rock, som samordnar projektet (PK, s 135).

Axplocken består av tillägg, fakta och förtydliganden vilka i de flesta fall stöder tesen om dikotomiseringsprocessen som drivs i boken. Förenklat kan sägas att denna process handlar om att invandringsrelaterade spörsmål ska beskrivas så enkelt som bara möjligt, med onyanserade och svartvita resonemang. Den praktiskt förda politiken präglas härav, inte bara i Sverige utan i hela Västeuropa och USA. Detta har lett till att människor med ljus hy – ”vitheten” – av den politiskt korrekta eliten förväntas att okritiskt acceptera massinvandringen. Gör de inte det anklagas de för att vara rasister. Systemen i vithetens länder anses vara rasistiskt-diskriminerande och de vita tillskrivs negativa och rasistiska egenskaper. Den vita hudfärgen förkroppsligar på så sätt ”det onda”.

Fortsätter processen finns risken att de vita folkens kulturella och etniska särdrag raderas bort från mänsklighetens karta av mångfald.¹ För somliga av de politiskt korrekta är detta en önskvärd process, tydligt formulerad av professor Noel Ignatiev, som bl a varit verksam vid Harvarduniversitetet: ”Målet, som är den vita rasens avskaffande, är så önskvärt att det kan vara svårt att tro att det skulle möta motstånd från andra än övertygade vita rasister” (PK, s 170).

Rubrikerna återspeglar teman som behandlas i PK. I den fokuserades främst svenska förhållanden medan internationella jämförelser förekommer oftare i det följande.

Diskriminering och kvotering

I PK samlar jag den gängse diskrimineringsmodellen som varande ett viktigt vapen, som makthavarna använder mot svenska folket, för att dölja följderna av den misslyckande invandringspolitiken och skjuta skulden på svenskarna för detta. Statligt sanktionerad forskning förklarar svenskarna vara sk strukturella rasister, som omedvetet diskriminerar invandrare, vilka anses ”känna av” diskriminering (SOU 2005:41). Detta är ett i grunden freudianskt och psykoanalytiskt sätt att se på saken, där fokus ligger på undermedvetna och förträngda drifter. Människan ses inte i första hand som en rationell varelse, utan anses främst vara styrd av det undermedvetna.

Synen på (negativ och/eller kränkande) diskriminering har därmed förskjutits från objektivt fastställd till subjektivt upplevd diskriminering. Med pk-termer är diskrimineringsmodellen en metod med vilken man försvarar den mångkulturella ideologin. Denna modell lyftes återigen fram på DN-Debatt (060323) av professor Jerzy Zarnecki, där han hävdade att diskriminering bidrar till brott:

Enligt kriminologisk teori är kanske den främsta orsaken till brottslighet en avsaknad av starka band till samhället. Människor som upplever att de är diskriminerade av samhället knyter inte band till detta. Här handlar det inte bara om diskriminering i rättsväsendet, utan även på arbetsmarknaden, inom bostadssektorn,

¹ I slutet av 1950-talet utgjorde de vita, europeiskättade folken med sina 750 miljoner individer en fjärdedel av jordens då tre miljarder människor. År 2000 var de en sjättedel och runt 2050 kommer de att utgöra endast en tiondel, enligt studier refererade i Patrick Buchanans bok *The Death of the West* (2002, s 11-12; jfr PK, s 35-36). Världshälsoorganisationen uppskattar att om ungefär 200 år kommer ”blont hår och blå ögon att ha försvunnit från jordens yta”; den sista blondinen föds i Finland (IQ Student, nr 2/06).

inom det politiska livet och så vidare. Sett ur detta perspektiv är diskriminering av olika grupper direkt brottsalstrande.

I enlighet med det dikotoma/förenklade tänkesättet bortser Zarnecki från att den stora majoriteten invandrare, även de som känner sig eller faktiskt blivit diskriminerade, inte begår brott. Det behövs inte eftersom det sociala skyddsnätet garanterar alla landets legala invånare en grundläggande välfärd. Tilläggas bör att judarna under naziregimen i Tyskland verkligen var utsatta för en faktisk och systematisk, kränkande diskriminering, men deras brottsparticipation ökade inte nämnvärt för det.

De främsta förklaringarna till den arbetslöshet Zarnecki nämner har med andra saker än diskriminering att göra. Den ena är att företag flyttar produktionen utomlands, till låglöneländer. Den andra är att det är ont om arbeten i Sverige, bl a beroende på krånglig byråkrati kring arbetsmarknadens regler. Detta drabbar både svenskar och invandrare. Att i detta läge fortsätta ha en invandring på 30-40 000 personer om året förbättrar naturligtvis inte situationen.

Generellt menar Zarnecki att poliser ofta har en förutfattad mening i mötet med utomeuropeiska invandrare från förorterna. Emellertid bygger denna inställning hos polisen på erfarenheten, att i förorterna är det oftast individer ur nämnda kategori som begår brott. Det är inget konstigare än att ekorotelns poliser i sina utredningar alltsomoftast riktar in sig på medelålders vita män, eftersom de visat sig vara överrepresenterade vid ekonomisk brottslighet.

Vid diskussion om brottslighet och diskriminering måste beaktas den individuella aspekten, det egna valet, samt normupplösningen – avsaknaden av ordning i skolan, utbudet av våldsfilmer och spel, knarkförhärliandet, gangsterrappmusiken som sprider hatiska budskap mot kvinnor, vita människor och ”vita” samhällen – istället för överdrivna påståenden om diskriminering.

I samband med Zarneckis artikel restes förslag på fler nämndemän med invandrarbakgrund i rättegångssalarna, vilket enligt förespråkarna skulle öka likheten inför lagen. Häremot talar etnologen Åke Dauns rapport *Fri, trygg och vilsen* (Daun/Biterman 2001) där invandrargrupper kommer till tals. Stora skaror av dem anser att svensk kriminalpolitik är alldeles för slapp, och att kriminella landsmän borde utvisas. En rimlig tolkning av Dauns material är att den sortens nämndemän inte skulle vara särskilt snälla i sin bedömning av kriminella invandrare.

Som synes framkastar Zarnecki (och flera diskrimineringsforskare med honom, vilket jag visar i PK) förenklade och onyanserade resonemang, som bekräftar de på förhand givna teserna om att Sverige är rasistiskt-diskriminerande. För att förstå diskrimineringsmodellens bevekelsegrunder måste man granska den nya skola tillika teoribildning inom samhällsvetenskapen som kallas Critical Whiteness Studies (även benämnd Critical Race Theory). I korthet kan sägas att CWS-skolans anhängare anser sig *problematisera* vitheten, som i sig anses generera fördelar och är ytterst ett uttryck för rasism, vare sig den vite är medveten om det eller ej. I hierarkianalyser kopplas denna vithet samman med andra fenomen som CWS-forskarna anser vara förtryckande. Det gäller sådant som ojämlikhet mellan könen eller ojämlikhet i det marknadsekonomiska systemet. Eftersom CWS-anhängarna inte kan hitta tecken på en faktisk, kränkande diskriminering tvingas man att konstruera en sådan.

Även statens diskrimineringsombudsman, DO, har under flera använt sig av den *sociala konstruktionen* för att skapa diskriminering, eller rättare definiera allt möjligt som det. Särskilt kan nämnas den militanta feministen Margareta Wadstein som under mitten och slutet av

1990-talet fick igenom flera diskrimineringslagar riktade mot svenska arbetsgivare. ”Det ska kosta att diskriminera”, som hon uttryckte saken. Hon gick även till generellt angrepp på ”det svenska”, bl a med artikeln ”Ursvenskt är endast barbariet”. I Göteborgs-Posten i december 2002 påstod hon att adventsljusstakar kan uppfattas som diskriminerande för judar och muslimer. Påståendet förutsätter att dessa grupper inte skulle vara särskilt toleranta.

Efter hennes frånfälle 2004 tog Katri Linna vid som DO. Hon är en utomordentlig arvtagare till Wadstein. Inför skolavslutningen 2006 meddelade DO att den traditionella sången Den blomstertid nu kommer, en hyllningslåt till sommaren, är olämplig att sjunga vid avslutningarna. DO påstod att den kan uppfattas som kränkande av icke-kristna. I Göteborg har DO krävt ett kommunalt badhus på skadestånd om 150 000 kronor vardera till två muslimska kvinnor som vägrats inträde i badhuset för att de bar slöja och annan med gällande regler olämplig klädsel (GP 060209). Neutrala regler som utformats för att gälla alla besökare anses alltså av DO vara diskriminerande. DOs skadeståndskrav vid detta och andra mål såsom vid ”krog-diskriminering” är långt högre än vad våldtagna kvinnor kan räkna med. Att feminister inte reagerar ger en vink om att mångkulturalismen är den över allt annat stående ideologin.

Analogt med hur DO resonerar i fallet med badhuset har den officiella och neutrala/värderingsfria polisuniformen som gällt för alla poliser, oavsett härkomst, förklarats vara ett uttryck för diskriminering. Därför har DO uppmanat Rikspolisstyrelsen att bli mer mångkulturell. Detta har hörtsammats och med start hösten 2006 har poliser rätt att i tjänsten bära hinduisk turban, muslimsk huvudduk eller judisk kippa.

Likaså tillåts värnpliktiga sedan ett halvår tillbaka att i vissa situationer bära nämnda religiösa huvudbonader. Detta knyter an till frågan om lojalitet, dvs till vilket land personer med invandrabakgrund riktar sin lojalitet, det svenska eller ”det ursprungliga”. Om Sverige mot förmodan hamnar i krig mot ett muslimskt land eller, mer realistiskt, om militär kallas ut vid ett islamistiskt terroråd mot svenska mål, vems sida står den muslimske soldaten då på?

En vink om detta delikata problem gavs i Österrike i mars då tre muslimska värnpliktiga i den österrikiska armén vägrade att saluera Österrikes flagga under en parad eftersom de anser detta vara oförenligt med deras tro. De valde istället att vända ryggen mot flaggan. Cirka 3,5 procent av Österrikes värnpliktiga är muslimer och kritik mot dem har förekommit tidigare bland arméns officerare. Kritiken har gällt att de inte kan utföra delar av sina sysslor eftersom de har tillåtelse att be fem gånger om dagen, oavsett vad de sysslar med vid tillfället. Efter incidenten under flaggparaden har Österrikes försvarsminister Günther Platter meddelat att armén kommer att anställa muslimska imamer för att medla vid liknande konflikter i framtiden. Förslag har även förekommit om att utse muslimska officerare som ska ha befälet över de muslimska rekryterna.

Vidare kräver DO att utskänkningstillstånden dras in för krogar som nekar invandrare, romer och handikappade inträde. I vissa nyhetsinslag i tv (060314) jämfördes krogdiskriminering med att förnekas ”mänskliga rättigheter”.² Detta varvades med bilder från kriget i Ex-Jugoslavien varvid nyhetsuppläsaren sade att det är inte bara i krig, som mänskliga rättigheter kränks, utan det sker även i Sverige – då vissa nekas inträde på krogen.

² Veckan dessförinnan slog medierna upp stort att en Sveriges mest kända krogvakter, Fadde Darwich, erkänner att dörrvakterna vid Stureplan diskriminerar vissa invandrare, romer och handikappade. Han tillade att även ”vita svenskar” diskrimineras, en uppgift som snart försvann i den fortsatta rapporteringen. Grunden för diskrimineringen är enligt Darwich att vissa gruppers medlemmar ”inte passar in”.

Attacken på diskriminerande krögare är faktiskt ett angrepp på det marknadsekonomiska systemets grundvalar, nämligen rätten för näringsidkaren att själv bestämma över hur denna vill bedriva sin verksamhet. Den fria marknadens principer innebär bl a att det står en näringsidkare fritt att själv välja sitt kundunderlag. Det behövs inga lagar för att reglera exempelvis en krogs urval av kunder. Det finns nämligen ingen anledning för krögare att inte släppa in gäster, eftersom de vilka anses kunna betala för sig och som genererar nya kunder svarar för krogens överlevnad. Denna självreglerande princip är tillämpbar på alla vinstdrivande verksamheter. Potentiella hyresgäster som är arbetslösa antas av en hyresvärd ha svårt att kunna betala hyran varför de nekas bostad. Exempel finns på försäkringsbolag som nekat penningstarka kunder att teckna försäkring därför att man anser kunden vara moralsikt mindervärdig. Så fungerar den fria marknadens principer, oavsett vad vi tycker om det.

Att inga liberalt orienterade partier, medier eller företrädare för näringslivet reagerat på DOs attacker på näringsverksamhet visar hur mångkulturalismen är en överideologi som överordnats den fria marknadens principer.

I PK berördes hur meritokratiska principer håller på att urlakas till förmån för åtgärder som kvotering. Jag pekade på hur det inom arbetslivet sannlikt kommer att tillåtas med kvotering. Vecka 3 rapporterade massmedia att detta är på väg. I slutet av februari och början av mars debatterades Diskrimineringskommitténs förslag om just ”positiv särbehandling” för att öka den etniska mångfalden på arbetsplatser. Tunga instanser såsom fackförbund och näringsliv invände mot förslaget. Emellertid är alla parter överens om att etnisk mångfald är berikande, dvs man understryker inte att det främst är individer som svarar för kreativitet och utveckling på en arbetsplats, utan detta tycks främst tillskrivas etnisk tillhörighet – en i sig rasbiologisk tanke.

Analogt med att arbetslivet är på väg att införa kvotering har JK överklagat (060109) såväl tingsrättens som hovrättens domslut enligt vilka Uppsala universitet agerade fel då man lät kvotera in 30 platser till juristutbildningen. Dessa gavs till invandrare som var sämre meriterade än etniska svenskar. Får JK bifall för sin överklagan kan det betyda att kvotering kommer att tillåtas inom de högre utbildningarna.

Förutom orättvisan som kvotering innebär kan hela kvoteringsprocessen komma att leda till att Sveriges konkurrenskraft gentemot omvärlden sänks i takt med att inkvoterade studenter sänker standarden på de svenska utbildningarna. Denna kompetenssänkande tendens är redan tydlig inte minst inom grundskolan (och även inom högre studier har lärare klagat på att studenterna inte har den kompetens som krävs). Vintern 2004/05 publicerades flera rapporter som pekade på att Sverige halkar efter inom grundskolan jämfört med andra länder. Bl a framkom att elever i årskurs 8 generellt sett har förvärvat kunskaper som endast motsvarar vad sjunde-klass elever hade för några år sedan. Rapporterna visade även att etnisk homogena länder såsom Finland, Japan och Taiwan låg i topp beträffande elevernas förvärvade kunskaper i basämnen.

I samband med den politiska Almedalsveckan sommaren 2006, framkom att omkring en tredjedel av alla utlandsfödda skolbarn, vilka anländer till Sverige vid 10-årsåldern och därmed börjar skolan, inte uppnår godkänt i alla ämnen. Skolminister Ibrahim Baylan (s) gav besked om att detta är på väg att åtgärdas, utan att närmare precisera hur. Emellertid är det föga troligt att det finns resurser att sätta in specialpedagoger för de tusentals ungdomar som detta handlar om. Återstår då att sänka kraven ytterligare, vilket drabbar *alla* elever (som utan adekvata skriv- och läskunskaper får det svårt i den allt hårdare konkurrensen om arbeten). Istället

borde det i betyget för utlandsfödda anges att vederbörande anlände sent till Sverige, vilket kan ha påverkat betygssättningen. Mot en sådan – ärlig – åtgärd invänder jämlikhetsdoktrinen med att det vore såväl stigmatiserande som diskriminerande för eleven.

Att ytterst få invändningar rests mot DO och de rådande synsätten kring diskriminering pekar på den likriktning som råder mellan massmedia, politiker och forskare.³ Ur demokratisk synvinkel är det oroväckande eftersom tanken med demokratin är en öppen och kritisk granskning av olika verksamheters förehavanden. Som i fallet med den urartade feminismen enligt vilken alla män anses vara djur och kollektivt skyldiga till diverse elakheter, har den gängse synen på diskriminering på ett likartat sätt utmålat svenskarna som närmast onda.

Att bortse från att det är främst på individnivå som kränkande diskriminering sker, bidrar till att cementera ett negativt vi mot dom-tänkande. Diskrimineringsmodellen har sannolikt bidragit till att vissa invandrare, istället för att rikta tacksamhet mot det svenska samhället som gett dem en fristad med politiska fri- och rättigheter och grundläggande välfärd, har utvecklat en misstro mot Sverige och svenskarna. Som en reaktion har svenskar i sin tur börjat utveckla en likartad misstro åt andra hållet. Således bidrar diskrimineringsmodellen till att undergräva *tilliten* mellan människor, det kitt som håller ihop samhället.

Det har nämnts är denna modell ett sätt för makthavarna att försvara den mångkulturella ideologin med. Emellertid visar den givna beskrivningen att modellen även används av de politiskt korrekta för att angripa den egna värdegrunden med, dvs den är ett oikofobiskt vapen.

Oikofoba attacker på vithetens traditionella levnadssätt samt fysiska angrepp på vita människor

I PK beskriver jag den mångkulturella ideologin som en normupplösande, oikofobisk ideologi i allmänhet (begreppet oikofobi har introducerats av den engelske filosofen Roger Scruton, PK s 12f). Den normupplösande aspekten innebär att invandrare förutan är ideologin ett redskap som vita makthavare använder för att attackera den egna värdegrunden med, och för att lösa upp traditionellt västerländska fundament såsom tron på kärnfamiljen (ett fundament som också återfinns bland de flesta invandrargrupper), respekten för den äldre generationen, ordningen i skolan, den kristna tron etc. Ibland driver personer med invandrarbakgrund på för detta, men oftast används de av inhemska, oikofoba makthavare.

³ En stor del av min argumentering mot CWS-skolan och av en av dess främsta företrädare i Sverige, sociologiprofessor Masoud Kamali, rör sig på teoretisk nivå. Vid avslutandet av denna text presenterades på DN-Debatt (060709) forskningsrön som empiriskt vederlägger vissa av CWS-anhängarnas synsätt. Forskningen har gjorts av statsvetarna Peter Esaiasson, Anders Westholm och Christina Ribbhagen. Med hänvisning till socialpsykologisk forskning kombinerad med experimentsituationer har trion lyckats på visa och mäta diskriminerande beteenden inte bara hos svenskar, men även hos invandrare. Resultaten visar att dessa beteendemönster är ömsesidiga, vilket strider mot den gängse bilden av att enbart svenskar (vita) diskriminerar. (I PK omnämns liknande socialpsykologisk forskning, men även evolutionspsykologisk och genetisk forskning ta upp, vilket ger än starkare belägg för att vi-och-dom-tänkandet är inbyggt hos alla folkgrupper, min anm.) Trion påtalar att delar av Kamalis forskning bygger på *guilt by association* (en av pk-metodens stommar, PK kapitel 2, min anm). Trion nämner inte CWS-begreppet, men man kritiserar ett par av de teorigränar kring vilken denna byggs upp, nämligen de postmodernistiska och s k postkoloniala synsätten. Det kan även noteras att trion använder uttrycket ”absurt” för att avfärda Kamalis påståenden om att historieskrivningen är skev i så måtto att negativa beteenden från ”de vitas” sida inte uppmärksammas tillräckligt, alternativt så förskönas den (i PK, kapitel 9, ges flera belägg för hur historieskrivningen används som ett vapen för att skuldbelägga svenska folket, för att få dem att känna skam och skuld för historiska oförrätter begångna av (enskilda) vita).

Utöver att vithetens traditionella värdesystem är under attack, är vita människor även fysiskt utsatta för angrepp med rasistiska undertoner.⁴ I PK ger jag flera exempel på detta. Bl a tas upp de tusentals personrån som sedan mitten av 1990-talet utförts av invandrargång riktade mot svenskar.⁵ Detta kontrasteras mot statsmaktens och det politiskt korrekta etablissemangets ovilja fördöma illdåden. Istället skuldbeläggs de drabbade för att riskera att utveckla xenofoba tänkesätt (PK, s 27f).

I mars presenterades i skånska medier (Skånska dagbladet 060320, Sydsvenskan 060322) en c-uppsats i sociologi/kriminologi av Petra Åkesson med titeln *Vi krigar*. Den behandlar invandrarungdomars inställning till personrån och har lagts fram och godkänts vid Lunds universitet. I intervjuvären finns en stor samstämmighet i frågan om varför de rånar företrädesvis svenska ungdomar. Det beror på att de är "lätta byten", de är "mesiga" och "rädda". Åkesson drar sig för att använda termen rasism för att förklara deras beteende, denna term används inte alls i uppsatsen. Av vissa svar att döma finns emellertid denna dimension med i bakgrunden, t ex: "*makt för mig är när svenskarna går ner på marken och kysser mina fötter*".

År 2000 lade jag vid Göteborgs universitet fram en d-uppsats i sociologi med titeln *Personrån och etnicitet*, där jag undersöker invandrarungdomars motiv till personrån. Begreppet motiv används inte i Åkessons uppsats, men det står klart att det är vad hennes uppsats handlar om. Den visar att invandrarungdomar rånar med motivet att kränka svenskar. Som hon själv framhåller är det inte främst för den materiella vinningens skull. En annan synpunkt gäller det nämnda, att Åkesson drar sig för att undersöka om ungdomarna kan sägas ha en rasistisk tanke med i motivbilden. Att de rånar företrädesvis svenskar talar för detta. Den dimensionen hade jag med i min uppsats. Liksom jag hade med det faktum att svenskas som kränks utifrån rasistiska motiv vid t ex personrån inte kan åberopa rasistiska synpunkter såsom paragrafen hets mot folkgrupp, något som utsatta invandrare kan göra. Ungdomarna i min uppsats ansåg alla att detta var diskriminering.

Min uppsats underkändes på vad flera forskare och initierade bedömare ansåg vara politiskt korrekta grunder, där examinatorn Ingrid Sahlin inte sakligt kunde argumentera mot innehållet. (Se www.resonproduktion.com och introduktionen till *Personrån och etnicitet*; år 2005 utkom fyra forskare med rapporten *Exit Folkhemssverige* där man i ett kapitel använder min uppsats flitigt.) Vid examinationen var det främst två saker som examinator Sahlin invände mot. Dels att rasism skulle vara förekommande hos invandrare, dels att hetsparagrafen är avsedd att skydda minoriteter och därmed inte är avsedd för svenskar. Mot detta anförde jag såväl logiska argument som mina svarandes egna synpunkter enligt vilka även invandrare kan vara rasister. Vidare ansåg de alltså att det är diskriminerande att svenskar inte kan åberopa hetsparagrafen.

Just punkten om eventuellt rasistiska synpunkter kan ha funnits med i motivbilden har Petra Åkesson som sagt valt bort. Möjligen kan detta sammanhålla med att hon hört talas om mitt ärende och därför av taktiska skäl valde bort den. Hennes uppsats är kontroversiell nog ändå. I många stycken bekräftar den vad ungdomarna i min uppsats hade för inställning till personrån.

⁴ I afrikanska länder såsom Zimbabwe och Sydafrika har sedan mitten av 1990-talet tusentals vita människor, främst farmare, mördats och drivits från sina hem på etniskt motiverade grunder. I åtminstone Zimbabwe har detta skett med statsmaktens stöd, och i båda fallen vägrar FN, EU eller USA att fördöma övergreppen. Initierade bedömare har alltmer börjat likna situationen vid ett folkmord. För information om detta hänvisas till www.africancrisis.org och <http://groups.msn.com/censorbugbear>.

⁵ Denna tendens tycks vara likartad i flera Västeuropeiska länder. Söndagen den 23 april 2006 hölls i Belgien en form av spontan folklig protest som har parallellitet till detta. Efter att en vit belgisk yngling på 17 år knivmördats av två invandrarungdomar samlades 80 000 människor till en manifestation mot våldet.

Överrepresentation i kriminalitet hos invandrare visavi tolerans

I PK (s 23-24) tas upp den kraftiga överrepresentationen vid grov brottslighet bland första och andra generationens invandrare. Häremot invänder de politiskt korrekta gärna med att svenskar också begår brott. Man bortser då från att det svenska samhället, liksom varje samhälle, har ett särskilt ansvar för sin ursprungsbefolkning, i detta fall den svenska folkgruppen tillsammans med samer. Fängelser byggda med svenska skattemedel är först och främst avsedda för svenska individer. Av naturliga skäl kan svenskar inte heller utvisas. De politiskt korrekta menar att det är fel att utvisa människor som rotat sig här. Men en invandrad person som upprepade gånger begår brott kan inte sägas vara rotad.

På DN-Debatt (051212) tog riksdagsledamoten Mauricio Rojas (fp) upp BRÅs nya rapport om brottslighet bland invandrare. (Fp vill göra sken av att man ”vågar” ta upp invandringsfrågan, trots att partiet i princip är för fri invandring.) Rojas noterade att

invandrade personer är klart överrepresenterade i brottsstatistiken. Invandramas generella överrepresentation när det gäller registrerad brottslighet ligger på lite över hundra procent. Denna överrepresentation gäller praktiskt taget alla typer av brott, men den växer avsevärt, till 300 eller 400 procent, när det gäller grövre brott, exempelvis mord, dråp, misshandel mot obekanta och våldtäkt.

Rojas noterar att invandrare från Mellanöstern svarar för den största delen av grova brott. Detta, menar jag, bör ses i ljuset av att forskning visar att svenskarna kommer att bli en minoritet omkring 2050, något som främst invandrare från muslimska områden svarar för (PK, s 35f). Även makthavare räknar med att muslimska grupper kommer att bli en majoritet, för att citera Jens Orback (ibid, s 36): ”Vi måste vara öppna och toleranta mot islam och muslimerna för när vi blir i minoritet kommer de att vara det mot oss.”

Mot Orbacks bild ges en rad exempel i PK, där det också hävdas att Europa befinner sig i ett stadium av lågintensiv krigföring.⁶ Här kan nämnas uppståndelsen kring de Mohammed-karikatyror som danska Jyllands-Posten lät publicera hösten 2005. Vilket flera månader senare ledde till kraftiga protester i delar av arabvärlden, där bl a nordiska ambassader sattes i brand.⁷ Den franske filosofen Alain Finkielkraut beskriver situationen i Frankrike: ”Det är inte så enkelt som på 1980-talet då en och samma person var rasist, antisemit och homofob på en gång. Det vanligaste skällsordet i dag är, tro det eller ej, ’smutsiga fransman’” (SvD-kultur 060323).

Allt detta ger en vink om invandrare inte alltid är så toleranta som den mångkulturalistiska propagandan gör gällande. De politiskt korrekta utgår från att det alltid är (den vita) majoriteten som svarar för diskriminerande och rasistiska beteenden, trots att historien är full av belägg för att minoriteter överallt på jorden har betett sig så. Om vi håller oss till förutsägelsen att svenskarna blir en minoritet, kommer de då att anses kunna utsättas för rasism? Eftersom

⁶ Från utomeuropeiska invandrades sida råder i flera västeuropeiska länder en kraftig överrepresentation avseende gruppvåldtäkter och personrån, som i tusental riktas mot medlemmar av respektive länders ursprungsbefolkningar. En del invandrare riktar sitt agg mot majoritetsbefolkningens bilar och andra materiella symboler, som varje år bränns upp i tusental runtom i Europa, i synnerhet Frankrike. Ofta bortförklarar politiker såväl fysiska som materiella attacker på vitheten med att invandrare är utsatta för diskriminering. Därmed legitimeras delvis dessa beteenden. Dessutom bidrar delar av Västerlandets politiskt korrekta tillika oikofoba etablissemang till lösa upp traditionella normer och värderingar. Partier som förvarar vitheten riskerar att bli fysiskt attackerade när de bedriver politisk verksamhet, utan att vare sig media eller politiker tar avstånd från det. Och företrädare för de drabbade partierna riskerar åtal och fängelse när de sprider sitt budskap, något som de godtyckliga hetslagarna bidrar till.

⁷ Statsmaktens toleranta attityd mot islam kan illustreras med att Muhammedkarikatyren fick utrikesminister Laila Freivalds att agera censor, när hon bidrog till att släcka ned Sverigedemokraternas hemsida, där en i förhållandet harmlös karikatyr hade publicerats.

rasism av de politiskt korrekta anses vara biologiskt knuten till det vita, det onda, är svaret tro-
ligen nej.⁸

Invandrare som en ny maktpotential

Den första helgen i mars 2006 hölls kommunala val i Holland. Det blev en framgång för vänstern. Arbetarpartiet (PvdA) ökade med mer än 500 platser i kommunalfullmäktige, en ökning med 50 procent jämfört med 2002. Socialistpartiet (SP) långt ute på vänsterkanten fördubblade sina antal platser. Statsminister Jan Peter Balkenendes Kristdemokraterna (CDA) och dess koalitionspartner, Liberalerna (VVD), led tunga förluster.

Om resultatet vid 2007 års allmänna val blir detsamma som detta kommer den nuvarande höger-om-mitten regeringen att ersättas av en vänsterradikal koalition. Dagen efter valet skrev vänstertidningen *De Volkskrant* att invandrarna har tippat balansen till förmån för vänstern. *De Telegraaf*, landets största tidning, noterade att invandrarväljare har blivit ett maktblock.

Enligt universitet i Amsterdams (Institut för migration och etniska studier) röstade 80 procent av den icke-infödda väljarkåren på Arbetarpartiet. Liberalerna med berömda holländska politiker som Ayaan Hirsi Ali och Frits Bolkestein fick bara en procent av invandrarrösterna. Kristdemokraterna fick tre procent och Gröna Vänstern sju procent.

Tendensen är likartad i flera västeuropeiska länder, där främst utomeuropeiska invandrare i stor utsträckning röstar på vänstern. Invandrargruppers krav har börjat tillgodose av vänstern, som anser att invandrarna är utsatta för strukturell diskriminering. Vänstern är också enig med vissa icke-kristna, religiösa grupper om att försvaga kristendomen, och man ställer sig bakom krav som bidrar till detta. Märkligt nog underkastar sig även kristna politiker dylika krav. Så har Amsterdamstadsdelen De Baarsjes beslutat att ta ner ett vitt kors som tjänat som minnesmonument över andra världskriget. Korset står inte långt ifrån den plats där en moské håller på att byggas. Enligt ansvarig myndighet har muslimer och judar tagit anstöt av minnesmonumentet (Paul Belian, chefredaktör för *The Brussels Journal* och skribent i ett flertal holländska tidningar, 060308).

– Vi sade till dem att det är en holländsk tradition att hedra de döda med ett kors. I vilket fall, korset ses som en referens till kristendomen. Jag kan förstå detta, säger lokalfullmäktige och Kristdemokraten Jan Voetberg (ibid).

Att nedplockandet av korset tycks ha drivits på av bland andra judar är anmärkningsvärt när man betänker att korset i detta fall hedrar dem som krigade mot nazismen. Detta kan jämföras med min tes i kapitel 9 i PK, om att skulden för förintelsen har utvidgats till att till att omfatta alla Europas folk. Där ges också belägg för att judendomen (liksom islamismen), inte bara den ortodoxa men även delar av de mer moderata grenarna, inte alltid är så tolerant.

Invandrarrösterna har alltså blivit en maktfaktor att räkna med. I många västeuropeiska länder har vänstern börjat tillgodose denna maktfaktor, medveten om att den genererar röster. I

⁸ Tidskriften *Expo*, vars målsättning är att bekämpa rasism, har (nr 2/06) i en notis, för första gången sedan starten för elva år sedan, erkänt att även svenskar och vita människor kan drabbas av rasism. I notisen ges dock inget svar på om man avser att granska denna rasism. Enligt *New York Daily News* (nätupplagan 060712) har en 44-årig svart man dömts för "hatbrott", efter att han vid en parkeringsplats mördat en 56-årig vit kvinna, i juni 2005. I ett inför rätten uppspelat videoband avsöjar han sitt motiv: "Eftersom hon hade blont hår och blåa ögon var hon tvungen att dö. Jag känner ingen ånger överhuvudtaget, eftersom hon var vit." Om uppgiften om hatbrott stämmer är det mig vederliggen första gången som en domstol använder det begreppet mot en icke-vit person.

Sverige sköts detta tillgodoseende av samtliga riksdagspartier (som fryser ut de som har alltför starka invändningar mot det mångkulturella projektet).

Social utfrysning

I PK omnämns fallet med polismannen Bengt Lindström, som skickat ett privat ställt brev till ett par politiker i Malmö. I brevet uttrycks skarp kritik mot hur politikerna enligt hans tycke prioriterar kriminella invandrare framför svenska pensionärer. Istället för att bemöta brevets innehåll med argument vidarebefordrades det till polis och åklagare, som valde att åtala Lindström för hets mot folkgrupp. Han fälldes i tingsrätten men friades i hovrätten. Trots den friande domen, och trots att han arbetat pricksfritt i 17 år avskedades han. Det är anmärkningsvärt med tanke på att poliser som dömts för t ex misshandel av sina fruar har fått behålla arbetet. Det synes som om "fel" åsikt har blivit värre än en kriminell handling, ett tema som behandlas i PK (s128-135).

Kjell Ekman är ledamot i Polisförbundets styrelse och ansvarig för Polisförbundets rättshjälpsfrågor. Han har valt att driva detta ärende vidare till Arbetsdomstolen, AD, där det ska uppse- nare i år. Tidningen Folkets Nyheter (FN, nr 8/06) har intervjuat Kjell Ekman om varför Polisförbundet valt att stödja Lindström.

Det här är en principiellt viktig fråga. Bengt Lindström friades från brottsmisstanke i rätten, han är frikänd och rätten har prövat uppsåts- och omdömesfrågan. Trots det väljer arbetsgivaren att avskeda honom...Jag känner inte till något fall där någon som frias från en brottsmisstanke, trots det avskedats från sitt yrke. Ärendet är viktigt för alla våra medlemmar. [...] Vi tycker att man gått alldeles för hårt fram i Bengt Lindströms fall, svarar Kjell Ekman. – Principiellt tycker vi att man ska kunna säga saker som man har belegg för. Finns det statistik och fakta ska man kunna vara ärlig med den.

FN: Vill man skrämman poliser från att uttala sig om sin arbetssituation och vad får det för konsekvenser för yttrandefriheten att poliser avskedades trots att de frias av domstol som i fallet med Bengt Lindström?

Om Bengt Lindström fälls i AD får det konsekvenser. Säger AD att avskedandet är korrekt innebär det att många poliser kanske väljer att vara tysta av rädsla för att förlora sitt arbete, säger Kjell Ekman. Då har man lagt en ribba som gör att många kommer att bli väldigt försiktiga. Det blir en jättekonstig situation.

I PK tas upp hur fackföreningar utesluter medlemmar som inte anses dela fackets värdegrund. Den 15 mars 2006 meddelades att akademikerförbundet SSR gjort så mot en kvinna aktiv i Sverigedemokraterna, sd. SSRs förbundsstyrelse motiverar agerandet med följande inledning:

Bedömningen om uteslutning sker utifrån förbundets stadgar i § 4 Medlemskapets innebörd. Där står det att Akademikerförbundet SSRs verksamhet bygger på de värderingar som kännetecknar en demokratisk rättsstat, sådana de kommit till uttryck i svensk grundlag, FN:s förklaring om de mänskliga rättigheterna samt Europakonventionen om mänskliga rättigheter.

Sd konstaterar på sin hemsida (060315) att "I princip samma sak står i sverigedemokraternas principprogram". Härpå lyfter sd fram en till motivering till uteslutningen: "...skrifter från Sverigedemokraterna står bland annat att de 'vill slå vakt om alla svenskar lika värde'. Det kan inte tolkas på annat sätt än att människor med utländsk bakgrund anses ha lägre värde."

Sd invänder:

Detta är direkt felaktigt. Meningen ovan finns inte i något informationsmaterial som sverigedemokraterna sprider eller i något gällande åsiktsdokument. Om nu SSR tycker att deras fackförbund ska ta politisk ställning och ta avstånd från alla de svenskar som inte har förälskat sig i det mångkulturella projektet så är det minsta man kan begära att de åtminstone är ärliga och inte ljuger om varför.

I SSRs medlemstidning Akademikern (nr 3/06) försvarar förbundsordförande Christin Johansson uteslutningen. Hon menar att alla människor förvisso har rätt att engagera sig politiskt och kämpa för det man tror på. ”Men det är inte alltid förenligt med ett medlemskap hos oss även om det skulle vara tillåtet i vårt land.” Användandet av ordet ”skulle” indikerar att förbundsordförande Johansson tycks sakna insikt om att en av den svenska demokratis hörnpelare är rätten att engagera sig politiskt.

Hon anför vidare att ”Vi kan inte acceptera medlemmar som genom sitt aktiva politiska arbete motverkar förbundets syften och mål”. Argumentet skulle vara hållbart om det vore så att sd vill förbjuda facklig verksamhet. Inte heller vill sd avskaffa demokratin, vilket tycks vara det intryck Johansson söker ge då hon i sitt försvar av uteslutningen hänvisar till demokratin.

Sd sägs ställa upp en homogen nation som ett ideal i motsats till ett mångkulturellt samhälle, vilket enligt Johansson är oförenligt med SSRs värderingar. Enligt den statsvetenskapliga forskningen är emellertid regeln, att ju högre grad av etnisk homogenitet desto stabilare är samhället. I flera europeiska länder har ledare på högsta politiska nivå såsom Angela Merkel i Tyskland, Vaclav Klaus i Tjeckien och Silvio Berlusconi i Italien avvisat mångkulturalismen. 1965 uttalade dåvarande statsministern Tage Erlander (s) följande med anledning av raskravaller i USA: ”Vi svenskar lever ju i en så oändligt mycket lyckligare lottad situation. Vårt lands befolkning är homogen, inte bara i fråga om rasen, utan också i många andra avseenden.”

Skulle Erlander, om han var med i SSR, uteslutas?

Sd eftersträvar inte ett eniskt homogent samhälle. Partiet vill kraftigt minska invandringen och stimulera frivillig repatriering. De som kommer hit ska anpassa sig efter svenska lagar och seder, vilket anses naturligt även för många invandrare.

Enligt beslutet anses den uteslutna skada förbundets anseende, detta eftersom SSR-medlemmar i yrkesrollen har ett särskilt ansvar gentemot invandrare. Denna ståndpunkt förutsätter dock att professionalism och kompetens är synonyma med vilka åsikter man som arbetare har. Det känns igen från andra epoker, DDR, Stalins Sovjet, Nazityskland.

Med sin uteslutningsspolitik rycker SSR undan ett viktigt skydd för medlemmar vars åsikter idag anses vara ”fel”. Vem drabbas imorgon?

Ett annat exempel på social utfrysning ”i demokratis namn” har att göra med det svenska riksdagsvalet hösten 2006. Inför det har en majoritet av gymnasieskolorna i stockholm-regionen beslutat att inte låta sd och nationaldemokraterna (nd) få tillträde till skolorna för att tala om respektive partis politik. Som skäl anger skolcheferna att den allmänna ordningen kan störas och att man inte gillar partiernas ideologi. Agerandet strider mot ett beslut fattat av Justitieombudsmannen, JO. Vissa chefer menar dock att JOs beslut är fejt, att det ”bygger på en konstig syn på demokrati”. Vidare hävdas att JO ”vågar inte ta strid”, allt enligt Svenska Dagbladet (060515). Analogt med detta har Göteborgs-Posten (060517) rapporterat att två-tredjedelar av Göteborgs gymnasieskolor kommer att göra samma sak.

Uppenbarligen har dessa skolchefer inte förstått innebörden av begreppet demokrati. I det ingår dialog även med företrädare för åsikter man ogillar. Talet om att den allmänna ordningen kan störas faller på att störning av politiska partiers verksamhet är ett mycket allvarligt grundlagsbrott. Med sitt beslut dumförklarar cheferna sina elever som tydligen inte anses kapabla

att själva ta ställning till partiernas budskap. Dessutom lanserar man en ny syn på begreppet mod, där det inte våga möta meningsmotståndaren har förvrängts till att "våga ta strid".

Skolchefernas tycks med sitt beslut erkänna att man misslyckats med Läroplanens uppgift: att fostra eleverna till demokratiska och självtänkande individer.

I PK (s 58) tas upp hur Posten inför valet 2002 stödde brevbärare som i vissa kommuner vägrade dela ut valmaterial från nd. Flera initierade bedömare invände mot detta med att antyda det lagvidriga i det och peka på den godtycklighet som agerandet innebar. Inför riksdagsvalet 2006 hade nd i mars återigen anlitat Posten för att i stockholmsregionen dela ut hundratusentals informationsfoldrar. Även denna gång gick posttjänstemän och fackliga företrädare ut och uppmanade till censur, dock utan att få stöd från sin arbetsgivare.

Att vänsterfolk uppmanar till censur kan synas naturligt. Anmärkningsvärt är att även från liberalt håll stöddes detta (vilket förvisso pekar på att man över partigränserna är eniga om att mångkulturalismen är en överideologi). Liberala ungdomsförbundets ordförande Fredrik Malm var en av dem som inte bara stödde själva censuren. Han stödde de posttjänstemän som skulle sjukskriva sig för att slippa dela ut materialet, och därmed uppmanade han till missbruk av sjukförsäkringssystemet, enligt Eric Erfors (Expressens ledarsida 060329).

Från USA har rapporterats om social utfrysning av individer som engagerar sig mot det mångkulturella experimentet. I mars 2006 avskedades den assisterande distriktsåklagaren i Allegany County, New York. Orsaken var att han deltagit i The American Renaissance Conference, där han talade om att om den federala myndighetens invandringspolitik håller på att undergräva den europeisk-kristna majoriteten.

* MERGEFORMATINET

Efter avskedandet håller Regan fast vid de åsikter han gav uttryck för under sitt tal:

Jag har utövat mina konstitutionella rättigheter som yttrandefrihet och associationsfrihet för att kämpa för europiskättade amerikaner i många år. [...] Ingenting som hitills hänt och ingenting som må hända i framtiden kommer att avhålla eller avskräcka mig från att fortsätta att göra det.⁹

Sverige avskaffar ett av demokratins fundament – rätten att utifrån ett politiskt perspektiv kritisera vissa företeelser

I PK (s 209-218) tas upp fallet Åke Green, Ölandspastorn som i en predikan uttryckt sig negativt om den homosexuella livsstilen. Han åtalades i tre rättsinstanser och friades slutligen av Högsta domstolen, HD. Jag jämför denna dom med fyra ungdomar, vilka utifrån ett politiskt perspektiv, på en skola spridit ett flygblad med ett innehåll som var ganska likt (men mildare än) Greens predikan, som bl a talat om homosexualitet som en "abnormitet". Ungdomarna fälldes i tingsrätten men friades av hovrätten, som hänvisade till HDs friande av Green. Härvid noterar jag att HDs dom är oklar ifråga om huruvida man i politiskt orienterade sammanhang får uttrycka sig negativt om vissa företeelser knutna till specifika kollektiv.

Fallet med ungdomarna, som tillhör en politiskt inkorrekt organisation med sk högerextrema åsikter, togs upp av HD. Den 6 juli 2006 fällde en oenig HD, tre mot två justitieråd, dem för hets mot folkgrupp. Straffet blev skyddstillsyn, villkorliga domar och dagsböter. Det förhållandevis milda straffet förringar inte på något sätt konsekvenserna av domen. HDs utslag är

⁹ Pressmeddelande från Michael Regan 7 mars 2006 (på engelska): http://www.amren.com/mtnews/archives/2006/03/statement_by_mi.php

prejudicerande och innebär en kraftig begränsning av yttrandefriheten, en hörnsten i varje demokratiskt samhälle.

Försvarssidan hävdade att avsikten med att dela ut flygbladet i skolan var att initiera debatt, något som HD delvis instämde i. Riksåklagare Stefan Johansson, som drev ärendet, ansåg att följande ordalydelser utgjorde missaktning för gruppen homosexuella och därmed också hets mot folkgrupp:

Samhället har på några få årtionden svängt från ett avståndstagande från homosexualitet och andra sexuella avarter till ett omfamnande av denna avvikande sexuella böjelse. Din antisvenska lärare vet mycket väl att homosexualitet har en moraliskt nedbrytande effekt på folkkroppen och kommer villigt att försöka framhäva det som något normalt och bra. [—] Berätta att HIV och AIDS tidigt framträdde hos de homosexuella och att deras promiskuösa leverne har varit en av dom främsta orsakerna till att denna moderna pest fått fäste. [—] Berätta att homosexlobbyn i sina organ även försöker avdramatisera pedofili och fråga om denna sexuella avart borde legaliseras (HD-dom, Mål nr B 119-06).

Utifrån gällande lagstiftning och dess förarbeten kommer HD fram till att dessa avsnitt sammantaget tillvitlar homosexuella en ”vanhedrande åsikt”. Detta hänger samman med ett resonemang om att en minoritetsgrupps ”goda namn och rykte” inte får kränkas. Flygbladets innehåll utgör ett ”angrepp på deras rättigheter” och det bidrar inte ”till någon form av allmän debatt som kan medföra framsteg i umgänget mellan människor...”.

RFSL, Riksförbundet för sexuellt likaberättigande, ett av de mäktigaste organen för homosexlobbyn, har under många år strävat efter att inskränka yttrandefriheten. I anslutning till domen uttalade sig dess vice ordförande Anna-Karin Skantz. Hon tangerade detta med gott namn och rykte, när hon påstod att det är ”är bara att byta ut ordet ’homosexuell’ mot till exempel ’jude’ eller ’svart’ så ser man genast att uttalandena är lögnaktiga och kränkande...” (DNs nätupplaga 060706).

Skantz påståenden om lögn har inget stöd vare sig av HD eller av riksåklagaren, vilka inte förnekat att flygbladets innehåll skulle vara osant. Inte heller har Skantz stöd av faktiska förhållanden. Det är ovedersägligt att hiv och aids tidigt spreds bland hos homosexuella, som enligt många rön har en promiskuös livsstil. Därmed kan det inte uteslutas att homosexuella bidragit till att sprida smittan. Att homosexualitet är en sexuell avart är likaså sant, statistiskt sett.

Vad gäller frågan om pedofili finns det forskning som visar på en kraftig överrepresentation från homosexuellas sida (PK, s 119, 211f). Det synes som om Skantz inte vill att sådana fakta ska få föras fram. De är sannerligen inte ämnade att upprätthålla homosexuellas ”goda namn och rykte”. HDs dom tycks innebära att en minoritets ”goda namn” inte får kritiseras, åtminstone inte i ett politiskt (inkorrekt) sammanhang, men däremot i ett religiöst. I det första fallet baseras kritiken på fakta, i det andra på en bibeltext. Draget till sin spets kan homosexuella fortsätta vara överrepresenterade när det gäller övergrepp mot barn, och det kan – får – inte ifrågasättas den politiska vägen, den väg som kan förhindra dessa övergrepp.¹⁰

Låt oss knyta detta till att HD noterar att en debatt bör ”medföra framsteg i umgänget mellan människor”. Detta görs inte med flygbladet, enligt HD, som då främst beaktar vissa av homolobbyns perspektiv framför det förgripna barnets perspektiv. Att verka för en avdramatisering av

¹⁰ Samtidigt har homosexuella verksamma i EU-länder rätt att den politiska vägen verka för bl a pedofil tendenser. I Holland har bildats partiet, PNVD, som bl a strävar efter att legalisera pedofila tendenser, barnpornografi och tidedlag. Förgrundsfigurerna, däribland partiledaren Marthijn Uittenbogaard, har sin bakgrund i en homosexuell organisation. En domstol har godkänt partiets rätt att ställa upp i val på samma villkor som andra partier gör.

pedofili, såsom homolobbyn gjort (PK, s 217) verkar enligt domen medföra ”framsteg i umgänget mellan människor” i större utsträckning än rätten att få kritisera denna avdramatisering.

HD har alltså inte förnekat att flygbladets innehåll skulle vara osant. Man har endast tagit ställning till om dess innehåll var ”omotiverat kränkande” och ”missaktande”, och kommit fram till att så var fallet.

I PK (s 203-218) argumenteras för att i princip vad som helst kan uppfattas som missaktande, och att det inte kan utmejslas några objektiva kriterier för att avgöra vad som är det. Härvidlag citerar jag juris professor emeritus Jacob Sundberg. Han menar att bestämmelsen hets mot folkgrupp har ”påfallande parallellitet” till ”den *rättsteknik* som odlades i DDR”. Där tillämpades bestämmelsen ”hets mot staten” för att döma och fängsla kritiker av det kommunistiska systemet. Lagen var ”helt godtycklig” i händerna på myndigheterna. Den svenska hetsparagrafen med dess uttryck ”missaktning” skapar enligt Sundberg en liknande godtycklighet, varför den kritik ”som brukade riktas mot DDR låter sig tydligen lika väl riktas mot Sverige” (PK, s 218).

Det är svårt att inte tolka HD-domen på annat sätt än att Sverige har avskaffat en av de mest grundläggande demokratiska rättigheterna: rätten att utifrån ett politiskt orienterat sammanhang sprida fakta, upplysa om och kritisera vissa företeelser knutna till specifika kollektiv. Hur har då reaktionen blivit på detta? En närmast kompakt tystnad.

I en normalt fungerande demokrati skulle invändningar följa, inte minst på ledarsidorna. En granskning av de största dagstidningarna de närmast följande dagarna efter domen visar att endast en kort notis, i Dagens Nyheter (060707), påtalar domens allvarliga konsekvenser. Den är inte en huvudledare utan skriven av enskild skribent, Malin Siwe. Hon konstaterar att domen är gör det svårt att i praktiken uttrycka misshagliga åsikter, vilket är ett bakslag för det demokratiska samhället.

Liberala Göteborgs-Postens ledarredaktion nämnde inte ens domen. Att denna tidning på sin debattsida hänvisar till Voltaires devis om yttrandefriheten visar på det hyckleri som många av dagens liberaler antagit. Dagens liberala ideologi har, för att hänvisa till den norske sociologiprofessorn Sigurd Skirbekks 2005 utgivna bok *Dysfunktional Culture*, en ”totalitär potential” i sig. Andra intellektuella såsom Kevin McDonald, Christopher Lasch, Jonathan Friedman och Zygmunt Bauman är också inne på denna linje.

Domen som sådan är ett uttryck för att vi går mot ett formellt *åsiktsförtyck*, och den massmediala och politiska tystnaden är ett uttryck för *likriktning*, som förstärker förtrycket. Sammantaget är detta, dessvärre, starka indikationer på att vi lever mitt i en dikotomiseringsprocess.

Emellertid kommer domen sannolikt att överklagas till Europadomstolen. Som nämnts ville två av justitieråden ”hellre fria än fälla” med motiveringen:

Med beaktande av det skydd för yttrandefriheten som kommer till uttryck såväl i 2 kap. 1 § första stycket 1 och 12 § andra stycket regeringsformen som i artikel 10 Europakonventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som sedan den 1 januari 1995 gäller som lag här i Sverige, finner vi att det inte kan anses föreligga tillräckliga skäl för en fällande dom. De tilltalade skall därför frikännas från ansvar.

Göran Lysén, professor i folkrätt, menar att domen ”självkänt” kommer att underkännas av Europadomstolen. ”Om värre saker inte sades än de citerade, så blir det snart väldigt tyst i Sverige” (DN 060708).¹¹

Överåklagare Sven-Erik Alhem, som handhar s k hatbrott, trodde dock inte att EU skulle underkänna domen (ibid). Han berättade att homosexuella ringer honom varje vecka och berättar att de inte vågar gå på bio på kvällarna för att det kan vara farligt. ”Om de så bara snuddar vid sin partners hand får de stryk. Det om något visar att samhället har ett starkt behov att skydda minoriteters rättigheter.”

Alhem lutar sig alltså inte mot undersökningar, attitydmätningar och polisanmälningar när han argumenterar för sin sak (eller snarare uttrycker sig kategoriskt – ”får stryk” istället för ”riskerar att få stryk”). De telefonsamtal han istället hänvisar kan mycket väl vara arrangerade av homolobbyn, som på så sätt vill öka trycket på lagstiftarna och rättsväsendet. Så fungerar lobbying överallt i världen. Vidare sammanblandar Alhem framförda åsikter med våldshandlingar. Likt många andra av samtidens politiskt korrekta förutsätter han att ett fritt meningsutbyte med automatik leder till våld. Snarare är historien full av belägg för att inskränkningar av yttrandefriheten leder till våld.

HD-domen kan jämföras med försöken i Belgien att stoppa ett av landets största partier, det nationalistiska Vlaams belang, som tidigare hette Vlaams block. Under 2004 tvingades partiet byta namn efter att Belgiens högsta domstol olagligförklarat det.¹²

Belgien har för övrigt utmärkt sig under vecka 16. Då dömdes Daniel Féret, ledaren för belgiska Front National, till 250 timmars samhällstjänst för att ”hjälpa invandrare att integreras”. Féret, som tidigare arbetat som läkare, dömdes för att ha publicerat ”rasistiska broschyrer”. Accepterar han inte domen döms han istället till tio månaders fängelse. Féret avstängdes också från att ställa upp i politiska val de närmsta tio åren. Enligt domstolen var innehållet i broschyrerna ”allvarliga attacker på demokratiska värderingar”. Att domstolen tycks bortse från att ett av demokratins fundament är rätten att yttra sig säger något om den farsartade och samtidigt skrämmande syn på demokrati som håller på att utvecklas inom EU (se även nedan om Irving-fallet) – en utveckling som kan komma att leda till politiskt och etniskt relaterat våld.

Hierarkier

I avsnitt III i PK tas upp hierarkianalyser (s 155-156) som CWS-forskare gör. I en passage (s 156) hänvisas till metodboken *Att förklara samhället* (1997) vari nämnda analyser ofta sammankopplas med orättvisa och ojämlikhet. Det bör klargöras orättvisa och ojämlikhet inte med automatik kan jämföras med varandra.

Exempel: Om den ene av två lika friska och jämbördiga individer inom samma företag väljer att arbeta hårt och därmed tjäna mer pengar än den andre, som valt arbeta mindre och därmed tjäna mindre pengar, är det från en (vänsterbaserad) ståndpunkt ojämlikt och orättvist medan det från en annan (neutral, sund förnufts) ståndpunkt är rättvist. Däremot är det såväl ojämlikt som orättvist om två individer utsätts för ett likartat brott men den ena av dem inte kan åberopa lagen, såsom är fallet med hetsparagrafen vilken inte kan åberopas av etniska svenskar (PK, kapitel 10).

¹¹ JK har gjort bedömningen att hetsparagrafen bör skrivas om för att bättre överensstämma med Europakonventionen, som låg till grund för HDs frikännande av Åke Green (060516).

¹² För en redogörelse härom, se artiklarna 9 november och *Demokratin avskaffas i demokratins namn* under Diverse på www.resonproduktion.com.

I varje samhälle finns naturliga hierarkier. Detta tar sig exempelvis uttryck i att vissa individer är mer friska eller intellektuella än andra. För dessa är det ur moralisk synvinkel en plikt att hjälpa och vägleda de mindre lyckligt lottade.

Genetiska drag (skillnader och likheter) hos vitheten visavi andra folkslag och raser

I PK konstateras att svenskarna, precis som andra folkgrupper, kan beskrivas som en distinkt etnisk grupp med sina specifika karaktärsdrag, såväl kulturellt som etniskt. Den etniska aspekten har inom forskningen knutits till sådant som territorium, historiska och kulturella särdrag samt släktskap i vid mening. Det sistnämnda kompletteras av nya rön inom genetisk-biologisk forskning. Denna visar att det hos olika etniska grupper finns *specifika genetiska grunddrag* som andra grupper saknar. Vissa sådana genetiska skillnader finns även på raslig nivå, mellan exempelvis vita, svarta och asiater.

Medicinsk forskning visar t ex att individerna inom kategorierna, generellt sett, tenderar att reagera olika på intag av vissa mediciner. Sigurd Skirbekk berör ämnet i en artikel i tidskriften DSM (nr 6/05).

Intelligens är ett annat område som botten i en genetisk grund, vilket studier av enäggstvillingar visar. Enäggstvillingar som skilts åt vid födseln, och växt upp i totalt olika miljöer för att sedan sammanföras i vuxen ålder, är mycket lika varandra det gäller intelligensnivå, intressen och t o m sådana personliga/subjektiva saker som vad som inger dem en känsla av lycka och glädje (se t ex Thomas Bouchards studier).

De två professorerna Richard Lynn och Tatu Vanhanen har utfört en metaanalys, där data från 170 länder samlats in. Av dessa är drygt 80 tillförlitliga. Resultaten har sammanställts i boken *IQ and the Wealth of Nations* (Praeger, 2002). För att förklara länders skillnader avseende stabilitet, demokrati, välfärd, ekonomi etc går Lynn/Vanhanen igenom alla tillgängliga förklaringsmodeller. Hit hör korruption, slaveri och kolonisering, klimatförhållanden, tillgång till naturresurser, korruption inom maktskikten etc. Underutveckling i t ex afrikanska länder kan enligt de två inte förklaras främst av dylika faktorer. Istället menar de att den utslagsgivande faktorn, som slår ut övriga faktorer, är den samlade intelligensen hos respektive lands medborgare/individer. Den allmänna tendensen är att judar, asiater och europeiskättade folk, generellt sett, har en signifikant högre intelligenskvot än andra folkslag (vilket inte utesluter att världens intelligentaste människa kan vara en kvinnlig, afrikansk pygmé, min anm).

Det bör betonas att Lynn/Vanhanen samlat in IQ-tester som utformats utifrån varje lands specifika kulturella karaktär, detta för att eliminera felkällor som annars brukar tillskrivas dessa tester, såsom att tester i väst är utformade av och för västerlänningar.¹³

¹³ Våren 2006 utkom Lynn med boken *Race Differences in Intelligence: An Evolutionary Analysis*. Härutöver har psykologiprofessorerna Arthur Jensen och Philippe Rushton argumenterat för rasskillnader i intelligens. Hösten 2005 publicerades två studier, under ledning av genetikern Bruce T Lahn, där man undersökt två genvarianter som reglerar hjärnstorlek. Dessa genvarianter, som har framträtt relativt sent under människans evolution, är mer utbredda inom folkgrupper med IQ-nivåer som är högre än hos dem med lägre IQ-nivåer. Vid årsskiftet 2005/06 publicerades studien *Global landscape of recent inferred Darwinian selection for Homo sapiens* av Robert Moyzis m fl. Forskarteamet har funnit att 1800 gener, eller ca 7 procent av det mänskliga genomet, har förändrats under inflytande av stark selektion de senaste 40-50 000 åren. Den stora majoriteten av dessa förändringar har skett inom enskilda raser. I mars i år publicerades vidare studien *A Map of Recent Positive Selection in the Human Genome* av Jonathan K Pritchard m fl. I denna identifierades 700 regioner i det mänskliga genomet som varit föremål för selektion under de senaste 15 000 åren. Selektionen har varierat markant mellan olika folkgrupper och raser. De gener som undersökts i de båda sistnämnda studierna inbegriper gener som reglerar neurala funktioner, som är relaterade till intelligens.

Lynn och Vanhanen menar att uppgiften för ”de intelligenta” är att hjälpa länder med låg nationell IQ att utveckla institutioner och infrastruktur som bidrar till ekonomisk och demokratisk utveckling (vilket kan jämföras med västpolitiker som istället förordar invandring av högtbildade och intellektuella från sådana länder – en åtgärd som bidrar till att dessa länder utarmas på sin kompetens och hamnar än mer på efterkälken). Denna slutsats påminner om att ”de andra”, i synnerhet afrikanerna, är den vite mannens börda – en tanke med rötter långt tillbaka. I John Stuart Mills klassiska skrift *Om friheten*, från 1800-talets mitt, argumenteras för att jordens folk lever i en hierarkisk ordning, där uppgiften för de högre stående folken, såsom européerna, är att fostra dem som befinner sig längre ner i hierarkin till frihetens nivå.

Under britternas imperieperiod var denna erövringsteknik förhärskande. Britterna såg det som sin uppgift att i de erövrade länderna upprätta modern teknologi, infrastruktur, konstitutionell rättsordning, utbildningsinsatser och, för att skapa en gemensam värdegrund – den kristna världsbilden. Begrepp som ”frihet” och ”civilisation” var viktiga i detta sammanhang.¹⁴ Faktum är att ”de vita” under 1600-, 1700- och 1800-talet många gånger infriade nämnda löften i de koloniserade länderna. (Ur nationalistisk synvinkel är dylika företag dock förkastliga eftersom nationalismen förespråkar suveränitet i betydelsen varje lands rätt att själv bestämma över sin utveckling. Om däremot ett land vill ha hjälp står nationalismen till tjänst eftersom det gagnar fredliga förhållanden mellan länderna.)

Detta kan jämföras med den omvända koloniseringsprocess av utomeuropéer, som idag pågår till Europa. Enligt de politiskt korrekta är i princip all invandring berikande, men någon berikning i den nyssnämnda meningen, som ”de vitas” kolonisering ofta medförde, är det inte frågan om. Många invandrare kommer ju till Europa, och USA, för att man anser att man då har bättre chanser att förverkliga sig själva. Man lämnar sina hemländer pga av dess undermåliga infrastruktur, sjukvård och möjligheter till adekvat utbildning. Även bristen på yttrandefrihet och politiska friheter får dem att lämna hemlandet.

Förskjutning – fakta blir till fördomar

Inför terminsstarten 2006 granskade SvD (060109) de senaste upplagorna av samhällskunskapsböcker för högstadiet från de fyra dominerande förlagen. I anslutning härtill riktade DO och Skolverket hård kritik mot innehållet pga vissa faktabeskrivningar av invandrare och homosexuella. Eleverna får läsa om att ”invandrarungdomar i grupper” rånar svenska ungdomar, vilka anser detta vara förnedrande. DO reagerar även mot andra *fakta-konstateranden* som att ”Sverige, som tidigare varit befolkningsmässigt homogent, utsätts nu för en stor invandring och därmed också för sociala påfrestningar.”

Homo- och bisexuella beskrivs i vissa av skolböckerna under rubriken ”sexuellt avvikande”. Detta anser DO vara förkastligt och åtminstone ett av förlagen har instämt i kritiken. DO agerande är linje med s 209-218 i min bok och rubriken Fakta förskjuts till hets. Där tas upp hur en av staten tillsatt ombudsman, den s k HomO, klagat på en passage i en evolutions-

¹⁴ Givetvis användes dylika begrepp också för att rättfärdiga kolonial erövringspolitik. På liknande sätt använder i samtiden George W Bushs administration begrepp som ”frihet” och ”demokrati”, t ex när man på falska grunder inledde kriget mot Irak, där man skapat mer kaos än frihet och demokrati (samtidigt som man i Bagdad bygger ”George W Bushs palats”, en stad i staden bestående av 21 massiva byggnader, till en kostnad av sex miljarder kronor, enligt Olle Svenning, AB 060507). Näst på tur tycks stå det ekonomiskt väl fungerande och stabila Iran, som tvärt emot den gängse bilden faktiskt har en starkare yttrandefrihet i vissa avseenden än många EU-länder. I oktober 2006 är planerad att hållas en konferens om förintelsen, där även s k revisionistiska forskare tillåts presentera sina rön, något som i flera EU-länder är förbjudet (se nedan om fångslandet av historikern David Irving).

psykologisk kursbok använd av studenter vid Malmö högskola. Kritiken ledde till att boken ströks från kurslistan.

I PK, kapitel 9, visar jag hur de statliga myndigheterna BRÅ och Forum för levande historia åsidosätter sanningssökandet, som är forskarens främsta plikt, när man utför forskning relaterad till judiska frågor. Jag granskar Intoleransrapporten från 2004 på vilken en uppföljning publicerades i mars 2006, en rapport med titeln *Antisemitiska attityder och föreställningar i Sverige*. Den bygger på en postenkät som besvarats av 3000 personer i åldrarna 16-75 år. Bortfallet var närmare 2000 personer, vilket delvis undergräver undersökningens trovärdighet.

Även denna gång är det befogat att kritisera undersökningen. Statsvetarprofessor Peter Esaiasson framhåller att det "är typiskt att politikerna inte är intresserade av sanningen utan av vad som är [politiskt] användbart. Den här undersökningen presenterar nyheter som passar in i Göran Perssons världsbild" (DN, nätupplagan 060315). Framförallt kan det invändas mot hur instämmande i fakta klassificeras som fördomar, som antisemitism. När historikern Helene Lööv och idéhistorikern Henrik Bachner presenterar rapportens resultat på DN-Debatt (060315) skriver man:

De som besvarat enkäten har tagit ställning till påståenden som ger uttryck för såväl historiska som samtida antijudiska föreställningar. Mytologiska bilder av judisk makt över medier, politik och ekonomi utgör de kanske allra mest centrala inslagen i antijudiskt tänkande. Resultaten visar att denna typ av föreställningar omfattas av en betydande andel svenskar.

Rapporten gör gällande att ett instämmande i frågan om judar har stort inflytande över massmedia är en indikation på antisemitism. I PK hänvisas till åtskilliga judar vilka pekar det kraftiga inflytandet som personer med judiskt påbrå har i olika sammanhang: massmediala, politiska, ekonomiska, i USA och flertalet västerländska länder. Det är alltså ett faktum, inte en antisemitisk fördom, att nämnda grupp har ett oproportionerligt stort inflytande.

En annan fråga som kan relateras till inflytande och makt gäller att 25 procent inte önskar en jude som statsminister i Sverige. Detta indikerar att oavsett hur mycket makt judar skaffar sig, så är synpunkter på det tecken på antisemitism, enligt forskarna. De svarande kan ha tänkt att om en judisk statsminister sätter Israels eller judiska särintressen framför svenska, så är det inte önskvärt. Inte heller är det troligt att man skulle tycka det vore önskvärt med en muslimsk statsminister som sätter muslimska intressen före svenska. Makt i sig är inte fel, men frågan om hur makt används är högst relevant - och den måste få vara fri. Detta sociologiskt viktiga klagörande kan kontrasteras mot Lööv/Bachner som anser att undersökningens "resultat är oroande" varpå man hävdar att föreställningar om judars makt är "mytbildningar".

De konstaterar att "antisemitiska" föreställningar är betydligt mer utbredda bland vissa invandrargrupper, från arabisktalande och muslimska länder, än bland svenskar, såväl sekulära som kristna. I DN-artikeln talar man dock inte om att det hos de förra handlar om drygt 86 procent, något som framgår i undersökningen. Trots att den stora majoriteten vilken anses hysa "antisemitiska" föreställningar återfinns bland gruppen med invandrarbakgrund baserar Lööv/Bachner, liksom massmedia, ut att antisemitismen är utbredd bland svenska folket.

Majoriteten av de "antisemitiska" har alltså muslimsk bakgrund. Deras svar kan sannolikt förklaras med att de upplever att massmedia ofta målar upp en negativ bild av islam samt att

västvärlden inte ingriper mot Israels behandling av palestinierna, två tendenser som av de svarende kan ses som en indikation på judiskt inflytande.¹⁵

Forskarna avslutar: ”Samma eller liknande antijudiska föreställningar som förekommer i andra europeiska länder och i vissa fall globalt är närvarande även i Sverige. Denna kunskap måste nu det demokratiska samhället ta till sig.”

Som jag antyder i PK är den mest relevanta frågan, som kan ge en indikation på antisemitism, huruvida man anser att judarna ska diskrimineras pga av sin etniska eller religiösa tillhörighet. De frågeställningar som rapporten nu har är snarare av maktpolitisk karaktär. De underminerar begreppet antisemitism, och forskarnas tendentiösa agerande bidrar till att undergräva samhällsforskningens trovärdighet ytterligare. Denna forskning är ju redan starkt präglad av ideologiproduktion vilket sker på bekostnad av kunskapsproduktion (statsvetarprofessor Bo Rothstein har i flera år gett åtskilliga exempel på detta, senast på DN-Debatt 060605). En annan aspekt på saken är att det inte är osannolikt att Lööw och Bachner med rapporten på en och samma gång vill rättfärdiga Levande historias verksamhet och därmed tillförsäkra den nya anslag.

Finns det rentav intresse av att hålla igång en ”mytbildning” om utbredd ”antisemitism” i de europeiska samhällena? I boken *The Paradox Of Anti-Semitism* (2006) av rabbin Dan Cohn-Sherbok vid Lampeter University i USA, argumenteras för att ”antisemitismen” är en positiv kraft för det judiska folket. Antisemitismen, verklig som fiktiv, har nämligen hjälpt judarna att överleva i flera tusen år (jfr Kevin McDonald: *The Culture of Critique*, 2002). Samtidigt som den har negativa effekter är fördelarna så enormt många fler. Utan antisemitismen skulle judarna och judendomen dö ut, menar han. Cohn-Sherboks ståndpunkt är ingalunda ny. Flera namnkunniga judar har också påpekat samma sak. Theodor Herzl, en av sionismens grundare, skrev redan i början av 1900-talet:

Jag förstår antisemitismen. Vi judar har som främlingar i olika nationer själva ådragit oss detta. I själva verket är antisemitismen en följd av den judiska emancipationen ... Antisemitismen kommer emellertid inte att skada judarna, jag anser att antisemitismen är en nyttig rörelse för den judiska karaktärsfostran.

Antisemitismen, faktisk eller påhittad, bidrar enligt framstående judar alltså till att bevara, stärka och utveckla judendomen. Från denna synpunkt innebär ”antisemitismen” alltså fördelar för judarna som grupp. Av detta kan slutsatsen dras att de idag kan upprätthålla status som

¹⁵ Att såväl USA som EU i april drog in ekonomiska bistånd till Hamas, som vann det demokratiska valet i ”Palestina”, samt att Israel i juni militärt angrep Gazaremsan och därvid lät fängsla ett 60 tal av Hamas-parlamentariker varav åtta ministrar, lär inte minska muslimers, eller för den delen kritiska granskares, antaganden om israeliskt/judiskt inflytande på USAs och EU-ländernas parlament i vilka personer med judiskt påbrå ofta finns representerade. Den israeliske medborgaren Susan Nathan berör detta inflytande, när hon med anledning av Israels agerande skriver: ”Israel, understött av USA och EU, är helt enkelt oförmöget att acceptera demokrati” (AB-kultur 060704). Ett annat exempel på inflytande handlar om Judiska Europakongressen. I juni krävde denna paraplyorganisation att Kroatien stiftar lagar mot ”hatbrott” och antisemitism, annars får landet inte ansluta sig till EU. En lagändring kom snabbt till stånd varpå DN skrev: ”Ändringen av den kroatiska strafflagen kommer dessutom bara två dagar efter att en europeisk judisk paraplyorganisation uppmanat Kroatien att skärpa sina lagar mot antisemitism” (DN 060609). Enligt ledarskribenten PM Nilsson är Israel ett land ”med begynnande EU-medlemskap”. Nilsson vurmar för Israel bl a för dess ”unika förmåga att integrera invandrare” (Expressen 060402). Detta säger han trots att Israel definierar sig som en judisk stat som i princip tillåter endast judar att bli medborgare, och att i landet råder en statligt understödd kränkande diskriminering av icke-judar (se t ex Shahak, 1994). 2004 års attitydmätning utförd av Israels demokratiinstitut visar att drygt 75 procent av de israeliska judarna vill upprätthålla ett system baserat på etniska kriterier, där t ex beslut som rör Israel ska kräva en specifik judisk majoritet. 60 procent av de vuxna judarna stöder en politik syftande till att de arabiska israeerna ska lämna Israel. Parentetiskt kan sägas att i och med palestiniernas demokratiska val (vilket även Libanon har), så kan Israel inte längre göra anspråk på att vara den enda demokratin i Mellanöstern, även om det finns betänkligheter kring detta då Israel alltså klassar sig som en judisk stat, där religion och politik är sammanflätade på ett sätt som inte ingår i gängse definitioner av demokrati.

en förtryckt grupp, samtidigt som de, i förhållande till sin folkgrupps antal, har mycket framskjutande positioner inom de västerländska samhällenas maktcentra.

Judiska aspekter på pk-fenomenet

I PKs nionde kapitel ges en orientering i hur framställandet av judisk historia samt den samtida beskrivningen av judenheten präglas av politisk korrekthet. Innan ytterligare exempel ges på detta vill jag, utöver det som sagts i PK, motivera påtalandet av judiska aspekter på pk-fenomenet. Det är en etablerad uppfattning att det svenska och flertalet västerländska samhällen anses ha en maktelit som i vardagstal kallas "den vita". Enligt detta synsätt är "den vite, heterosexuelle mannen" den främste normsättaren i samhället. Efter hans normer – som anses förtryckande mot invandrare, kvinnor och sexuella minoriteter – måste resten av samhället anpassa sig.

Detta är dock en schablon. För om de vita verkligen satte normen och styrde samhället såsom görs gällande, då skulle tex massinvandringen med alla dess negativa effekter inte ha satts i verket. Då skulle kvoteringspolitik på olika områden, som ju åsidosätter de vita männens makt, inte ha etablerats. Och då skulle de sexuella minoriteterna inte ha fått så stort utrymme i massmedia och inflytande över politiken som de har idag.

Det kan inte förnekas att det finns en "vit" maktstruktur. Dess storhetstid är dock förbi sedan länge. På den tiden gav sig de vita ut i världen med uppdraget att civilisera den. Att idag hävda att en vit struktur på liknande sätt styr samhället drar uppmärksamheten från en av de främsta av maktstrukturer, nämligen "den judiskt-orienterade". Denna består inte bara av judar, men den tenderar att sätta Israels och judiska intressen framför de länders intressen där den verkar. Utomlands, inte minst i USA, har denna maktstruktur påvisats av flera intellektuella, såväl judiska forskare som svarta och anglosaxiska amerikaner (se kapitel 9 i PK samt nedan).

Som flera gånger påpekas i PK, så är det helt i sin ordning att granska "den vita", den kristna eller den muslimska maktstrukturen. I konsekvensens namn måste det alltså vara i sin ordning att granska även "den judiskt-orienterade makten". Sociologins uppgift är att granska makt, oavsett vilken etnisk eller religiös prägel denna bär. I PK görs detta med att peka på konkreta exempel, ofta med hänvisning till vad andra forskare har att säga om saker som kan relateras härtill. Detsamma gäller här.

Medieforskaren Johannes Wahlströms rön, som refereras i kapitel 9, har utsatts för kritik. Ett par av de journalister som han intervjuat har tagit avstånd från hans slutsatser. Det kan emellertid inte uteslutas att dessa har påverkats av sina arbetsgivare enligt principen "man biter inte den hand som föder en". Oavsett hur det ligger till påverkas inte en av de tendenser som tas upp i kapitel 9, den att individer med judiskt påbrå har stort inflytande över medierapporteringarna, som de kan vinkla till Israels fördel.

Ett aktuellt exempel är västmedias rapportering om orsaken till Israels offensiv mot Gazaremsan och Libanon. Enligt media har den utlösts av att tre israeliska soldater kidnappats. Inget har dock sagt om att det hela började med att Israel lät kidnappa en läkare och hans son på Gazaremsan (varpå Hamas-palestinier svarade med att kidnappa en israelisk soldat). Det har endast rapporterats om i turkisk media, vilket Noam Chomzky m fl berättar om i en svensk kultursida (AB-kultur, 060722), en upplysning som når en mycket liten del av svenskarna.

I en passage i nämnda kapitel omnämns judisk inblandning i det av USA ledda kriget mot Irak. Denna aspekt liksom det kraftiga ”judiska” inflytandet överhuvudtaget över amerikansk (utrikes)politik har belysts i uppsatsen *The Israel Lobby*, publicerad i mars 2006. Den är skriven av professorerna John J Mearsheimer, verksam vid The University of Chicago’s Department of Political Science, och Stephen M Walt, verksam vid Harvard University’s Kennedy School of Government. De fokuserar på denna lobbys grepp över amerikansk utrikespolitik.

Man kommer fram till att USA har åsidosatt sina egna intressen för att istället främja statens Israels intressen. Följden har bl a blivit att USAs relationer med den muslimska världen har försämrats, vilket äventyrat landets säkerhet. (När detta skrivs har Israel kollektivt skuldbelagt det libanesiska folket, bestående främst av muslimer och kristna, och startat krig mot landet, ett krig som dödar främst civila. Enligt media är orsaken att den extremistiska gruppen Hizbollah kidnappat två israeler.)

Lobbyn, som inte består bara av judar, utövar påtryckning dels på kongressen och regeringen, dels på medierna. Den som invänder mot dess påtryckningar stämplas som ”antisemit”. Lobbyn agerar även åsiktspolis vid universiteten mot exempelvis propalestinska akademiker. Mearsheimer och Walt kallar lobbyn för ”the great silencer”, ”den stora nedtystaren”. De förutspådde också att de själva skulle utsättas för anklagelser för antisemitism, en farhåga som besannades. (Uppsatsen kan laddas ned på www.resonproduktion.com under Uppsatser.) Här till kan läggas att psykologiprofessor Kevin McDonald har belyst judiskt engagemang i den s k nykonservativa rörelsen. I gängse medier beskrivs den som en högerkristen sekt, något som McDonald nyanserar i uppsatsen *Understanding Jewish Influence*.

Ovan nämndes danska Jyllands-Postens publicering av Mohammed-karikatyerna i september 2005. Som ett svar på dessa utlyste Irans största dagstidning Hamshari en tävling med karikatyror om förintelsen, motiverad med följande av tidningens bildredaktör: ”De västliga dagstidningarna tryckte de här [Mohammed]karikatyerna med yttrandefriheten som förevändning, så låt oss se om de menar vad de säger och även trycker de här karikatyerna.” Redaktören uppmanade världens alla tecknare att låta sig inspireras av ämnet förintelsen och testa yttrandefrihetens gräns (SvD 060207). Denna uppmaning hörsammades dock inte.

För att passera den gräns Hamsharis bildredaktör talade om krävs i flera europeiska länder betydligt mindre än att uppmana till agg, hat eller våld (vilket är en rimlig gräns) mot grupper som drabbats av förintelsen. Det räcker med att man forskar om och invänder med saklig och logisk argumentation mot vissa omständigheter kring förintelsen. I februari dömdes den brittiske historikern David Irving av en domstol i Wien till tre års fängelse. Orsaken var att han 17 år tidigare hade besökt Österrike och då hållit ett föredrag där han ifrågasatte delar av den officiella av versionen av förintelsen.

Det Irving ifrågasatt, t ex gällande gasning av sex miljoner judar, har även forskare med judiskt påbrå invänt mot. Så kan nämnas att Daniel Goldhagen i sin uppmärksammade bok *Hitler’s Willing Executioners* (1995:521; även i PK s 190) noterar att ”oaktat den både vetenskapliga och populära förställningen om Förintelsen var gasningen i själva verket ett bifenomen i det tyska massmordet på judarna”. I PK (s 189-190) ges exempel på icke-revisionistiska forskare vilka ifrågasätter såväl själva metoden, gasningarna, som siffran sex miljoner.

Irvings ärende uppmärksammades i hela Europa, men utan att EU krävde att han skulle slippa fängslas för att ha uttryckt sina åsikter. I medierapporteringarna sades inget om att två andra personer, som också ifrågasatt vissa aspekter av förintelsen, är under rättslig prövning. Det gäller den tyske kemisten Germar Rudolf och den mer kände Ernst Zündel. Han föddes 1939 i Tyskland och utvandrade i unga år till Kanada, där han behöll sitt tyska medborgarskap. I Kanada bildade han familj och positionerade sig snart som konstnär. Hans verk hamnade på framsidan av en av Kanadas främsta nyhetstidningar: MacLeans. Sedermera blev han intresserad av det revisionistiska ifrågasättandet av förintelsen, och han började distribuera texter och skrifter om detta. År 1985 åtalades Zündel för det s k hatbrottet ”spridande av falska nyheter”.

Rättegången som varade i två månader kom att bli historisk – för första gången debatterades förintelsen öppet mellan å ena sidan historierevisionister och å andra sidan etablerade historiker och överlevare. Den i januari 2006 framlidne Göran Englund, professor emeritus i juridik, är en av ytterst få svenskar som belyst fallet (i tidskriften Nonkonform, nr 54/04 och 58/05):

Processen blev av särskild betydelse därför att man för första (och såvitt jag vet enda) gången kunde utsätta de främsta vittnena till och experterna på de påstådda massmorden för korsförhör i domstol. Deras trovärdighet skakades i grunden och sedan dess är Zündel ett av de viktigaste hatobjekten för de mäktiga och inflytelserika meningsmotståndarna.¹⁶

Ifråga om det nuvarande fängslandet av Zündel väver Englund in det i ett större sammanhang, den tendens till rättslöshet som skapats i väst efter den 11 september:

Händelserna den 11 september 2001 har i stora delar av den västliga världen lett fram till åsidosättanden av ett antal grundläggande rättsstatliga principer, som dittills varit rådande. Blotta misstanken om terroristisk verksamhet kan leda till långvariga frihetsberövanden utan någon möjlighet för de drabbade att få försvara sig inför domstol. Myndigheter har givits rätten att bygga sina ställningstaganden på hemliga vittnesmål och de behöver ej ens redovisa sina anklagelser för dem som blivit häktade. [—] rättslöshet som skapats av USA. Namn som Guantánamo på Kuba och Abu Ghraib i Irak kan bara framkalla rysningar.

Med hänvisning till professor Ove Bring redogör han kort för Sveriges medverkan i utlämnandet av två egyptiska asylsökande på Bromma flygplats till amerikanska agenter för vidaretransport till Egypten, där förhör kan äga rum under ”friare” former än i USA. Englund återgår till fallet Zündel och påpekar att

den nya och slarvigt hopkomna lagstiftningen kommit att användas också i fall där alls icke något hot om våld rimligen kan misstänkas. Så har skett när en av historierevisionismens främsta förespråkare, konstnären och författaren Ernst Zündel, gripits i USA och utlämnats till Kanada för vidare befordran till Tyskland, där sedan länge allt ifrågasättande av gasmord på judar under Andra världskriget kriminaliserats.

Efter att åsiktsfriheten successivt verkade alltmer hotad i Kanada, lämnade Zündel landet med sin amerikanska hustru, Ingrid Rimland. De bosatte sig i Tennessee, i USA och lämnade in ansökan om permanent uppehållstillstånd till behörig myndighet. I februari 2003 hämtades han emellertid ”under kidnappningsliknande förhållanden” i sitt hem. ”Någon arresteringsorder kunde inte uppvisas och både han och hans hustru förvägrades vid gripandet att ta kontakt

¹⁶ Ernst Zündel dömdes, men överklagade. En andra rättegång hölls 1988. Den pågick i fyra månader och blev än mer kontroversiell än den första. Till sitt försvar anförde Zündel en rapport författad av en av USAs främsta gaskammarexpert, Fred Leuchter. Han hade fått i uppgift att undersöka om gaskammarna var äkta eller inte. Enligt Leuchter kan platserna för ”gaskammare” i Auschwitz, Birkenau och Majdanek inte ha använts för massmord i den omfattning som gjorts gällande. Härefter har Leuchterrapporten verifierats av polska experter vid Krakow-institutet, den österrikiske ingenjören Walter Lüftl och den tyske kemisten Germar Rudolf (Lars Adelskog, 2002: *En tom säck kan inte stå*; zundel.org).

med advokat.” Han utlämnades till Kanada fjorton dagar efter gripandet. Där arresterades han ”under föregivande att han var ’a security risk’ för landet. Fara påstods föreligga att någon som läst hans från den etablerade versionen av Holocaust avvikande uppfattningar skulle kunna förledas till våldsamheter.” Englund konstaterar att Zündel hölls i häkte i Kanada i över 20 månader, utan att ges någon rätt att försvara sig inför domstol.

Detta strider grovt mot de rättsstatliga principer som gällt före händelserna den 11 september 2001. Häktningsdomaren har inte kunnat redovisa någon annan grund än den ovan anförda. Misstanke att den anklagade själv medverkat till eller planerat någon terroristhandling föreligger inte.

I mars 2005 flögs Zündel med ett kanadensiskt militärplan till Tyskland och sitter sedan dess, efter att ha blivit arresterad för ”förnekelse av Förintelsen” i fängelset i Mannheim. Vintern 2005/06 påbörjades en rättegång mot honom (vilken i skrivande stund inte har avslutats) som har utvecklats till rena farsen. Exempelvis har flera av Zündels försvarare nekats att försvara honom eftersom de då också kan åtalas för förnekelse. Till slut tvingades domaren dock att backa på denna punkt (se vidare zundelsite.org).

Flera tidningar i Kanada, däribland den största av dem, Toronto Globe and Mail, har tidigare protesterat mot den politiska förföljelsen av pacifisten Zündel. Amnesty International och europiska medier har valt tystnaden. Knappt någon etablerad skribent har tagit upp Zündels eller Irvings fall. Förvisso har några tagit upp Irving-domen och försvarat hans rätt att yttra sig.¹⁷ Professor Peter Singer, som berättar att han har judisk bakgrund och själv har förlorat släktingar i förintelsen, argumenterar för att Irving ska friges (SvD 060228):

Över 30 personer har just dött i Syrien, Libanon, Afghanistan, Libyen, Nigeria och andra islamiska länder under protesterna mot karikatyrerna av Muhammed. Domen mot Irving förvandlar påståendet om att yttrandefrihet är en grundläggande rättighet i demokratiska länder till ett skämt. Vi kan inte hävda skämttecknarens rätt att häna religiösa personligheter samtidigt som vi förklarar att det är brottsligt att förneka Förintelsen. [—] ...hur gynnas sanningen av att förintelseförnekelse förbjuds?[—] Tvärtom är det troligare att de drar slutsatsen att folk fångas därför att deras åsikter inte kan bemötas med enbart bevis och argument.

Jag tar inte ställning mot förintelsen som ett faktum i betydelsen ett ideologiskt motiverat massmord på oräkneliga människor under andra världskriget. Däremot finns det, som ovan visats, omständigheter som talar mot att sex miljoner judar ska ha mördats i gaskamrar. Poängen med beskrivningen av fallen Zündel och Irving är att ingen ska fångas för sina åsikters skull, åtminstone inte i länder som kallar sig demokratier. Det är motsägelsefullt att EU ställer krav på Turkiet att inte fångla personer, som tar upp Turkiets massmord på armenier 1915-1918, samtidigt som EU-länder kastar medborgare i fängelse för att de ifrågasätter delar av historieskrivningen om förintelsen. Den rysk-israeliske författaren Israel Adam Shamir menar (i TfFR nr 4/05) att behandlingen av Irving och Zündel visar att den

konvergens mellan samhällssystem som utlovades på 60-talet har verkligen ägt rum. En gång var det röda Öst socialt tryggt, men på bekostnad av den personliga friheten, medan väst var fritt på bekostnad jämlikheten och den sociala tryggheten. Nu har de konvergerat: ryssarna förlorade gratis skolgång och fick friheten att sova under broarna, medan väst har sin egen Gulag och sina egna politiska dissidenter.

Fallen Irving och Zündel måste ses i ljuset av det som Göran Englund tar upp i PK, nämligen att EU håller på att utarbeta ramlagstiftning för alla EU-länder, en lagstiftning som om den

¹⁷ T ex en DN-ledare (060222) där Irving beskrivs som ”i grunden en seriös historiker som vågat ifrågasätta politiskt korrekt forskning om Tredje riket och Hitler”. DN tar avstånd från Irvings syn på förintelsen, där man menar att han ljugar, men förklarar att han inte ska fångas för den sakens skull.

antas, kommer att möjliggöra att EU-medborgare fångas och behandlas på det nesliga sätt som här beskrivits. I enlighet med den dikotomiseringsprocess jag beskriver kan en sådan ram-lagstiftning komma att utvidgas till att omfatta även kritik av invandringsrelaterade frågor, utöver den godtyckliga hetslagstiftning som redan tillämpas i flera EU-länder. Zündel idag, invandringskritiker imorgon, X i övermorgon.¹⁸

Tesen som drivs i PKs nionde kapitel baserar sig på George Orwells konstaterande att ”Den som kontrollerar historien har även framtiden i sina händer”. Förenklat går min argumentering för detta ut på att förintelsen används för att kollektivt skuldbelägga Europas majoritetsbefolkningar för nazismens förbytelse, och på så sätt få folket att okritiskt acceptera massinvandringen; detta medan Israel, som förordar omvandling av Europa till mång-etniska samhällen, definierar sig som en judisk stat vilken i princip endast tillåter judisk invandring och samtidigt för världens mest rasistiska politik mot palestinierna. Mitt resonemang underbyggs på flera sätt. Bl a ges exempel på hur ansvaret och skulden för förintelsen har utvidgats till att gälla alla Europas folk och länder, även de som stred mot nazismen.

Efter utgivningen av PK har det tillkommit flera exempel på detta utvidgande. För svensk del kan nämnas det i Stockholm upprättade stråket som getts namnet Vägen, vilken invigdes den 13 juni 2006. Denna går mellan Aaron Isaacs gränd och Raoul Wallenbergs torg till en tidigare upprättad minnesplats med namnet Monumentet över förintelsens offer. Tidskriften Expo skriver på sin hemsida (060615) att ”Avsikten med det symboliska stråket är att ge Monumentet över förintelsens offer en mer framträdande position i staden och öka möjligheterna för fler besökare att uppmärksamma dess även idag angelägna budskap.”¹⁹

Två dagar efter fotbolls-VM och de ”godkända” nationalistiska tendenser som kantat detta, när semestern precis börjat för många svenskar, mitt under Israels offensiv mot Gazaremsan, då inleder TV4 en dokumentärserie i sex avsnitt med titeln Auschwitz. Den är förlagd till bästa sändningstid, strax innan nio på kvällen. Vad serien handlar om behöver knappast berättas. Det har redan gjorts i tusentals reportage, filmer, böcker, artiklar.

Kuriosa

Några korrekturfel har uppdagats i PK varav särskilt ett bör tas upp. På s 163, längst ner, återfinns följande mening: ”TV4 intervjuade var f d integrationsminister Mona Sahlin, som nu var bostadsminister.” Ordet ”var” ska absolut inte tolkas som ”vår”. En minister som strävar efter att byta ut sitt lands ursprungsbefolkning kan nämligen, ur denna befolknings synvinkel, knappast sägas vara ”vår” minister.

¹⁸ Inför rättegången sade Irving att han ändrat ståndpunkt gällande vissa aspekter av förintelsen. Simon Wiesenthal Center var dock skeptiska och menade att detta inte speglar hans ”innersta tankar” (Expos hemsida 051129). Med tanke på att senare rön inom neurogenetisk forskning indikerar att vi föds med en genetisk predisposition för vilka åsikter vi utvecklar (PK, s 221) blir följdfrågan: Kommer framtidens tankepoliser att föreslå genetiska ingrepp i vissa hjärnstrukturer, på samma sätt som våldtäktsmän i vissa länder tvingas genomgå kemisk kastrering, för att modifiera åsiktsförbrytarnas ”innersta tankar”? Med tanke på den hetsjakt som råder och försöken att sjukdomsförklara vissa åsikter – det talas om vaccination mot ”rasism” – ter sig ett sådant scenario inte helt osannolikt.

¹⁹ I centrum av Berlin invigdes 2005 ett 19 000 kvadratmeter stort minnesmonument bestående av tusentals gråsvarta betongblock. Detta ska för alltid påminna tyskarna om deras historiska skuld, en närmast rasistisk tanke som förutsätter att tidigare oförrätter anses genetiskt gå i arv generation efter generation. En av de främsta föreläsarna om förintelsen, tillika mottagare av Nobels fredspris, Elie Wiesel, tycks ha inspirerats av denna tanke om att skuld går i arv, när han skrev: ”Varje jude bör, någonstans i sitt inre, reservera en zon för hat – sunt och kraftfullt hat – för det som tysken representerar. Att göra annat vore ett svek mot de döda” (1982, s 42, *Legends of Our Time*).

På s 181 sägs med hänvisning till Ahmed Ramis hemsida, att familjesfären Wallenberg har judisk bakgrund. Det korrekta ska vara att familjen, som sedan 1600-talet varit etablerad i Sverige, från början inte har något som helst judiskt påbrå. Däremot har långt senare skett ett fåtal ingiften med individer ur denna grupp.

I en rapport från Integrationsverket (presenterad på DN-Debatt 060419) hävdas att Sveriges integrering av invandrare på arbetsmarkanden har lyckats relativt bra. 65 procent av invandrarna uppges ha sysselsättning mot 80 procent av de infödda svenskarna. Vad få tycks ha tänkt på med dessa siffror är att de ger ett snitt på uppskattningsvis 25 procent total arbetslöshet. Regeringen hävdar att arbetslösheten ligger på omkring sex procent.

Sammanfattning

En underliggande slutsats i PK är att den mångkulturella ideologin inte kan omsättas i praktiken eftersom den bygger på en utopi.²⁰ Alltfler intellektuella i Europa har också börjat inse, eller åtminstone antyda, detta. Här kan nämnas en av dessa, filosofiprofessor Alain Finkielkraut, som räknas till en Frankrikes främsta intellektuella. Han kan sägas sammanfatta dagens situation (SvD-kultur 060323):

Den multikulturella modellen är utmattad, eller så kanske den rentav dödades med mordet på nederländske filmaren Theo van Gogh. [—] Jag förstår inte vad som menas med termen mångkultur. Konceptet med multikulturalism har att göra med europeiskt dåligt samvete och skuld.

²⁰ PK har skickats till flertalet av de större tidningarnas kulturredaktioner, men den har inte recenserats av någon. Den har även skickats till forskare och politiker och den återfinns i riksdagsbiblioteket och vid flera universitetsbibliotek. Att ingen vågar referera till boken betyder inte att den inte läses inom nämnda grupper. Det framgår av att personer härur dels har hört av sig till mig, och dels att somliga i olika sammanhang använder begrepp och formuleringar snarlika de som används i PK (det finns skäl att återkomma till detta vid annat tillfälle). Ett exempel på det senare kan kanske sägas vara Mauricio Rojas, när han en krönika i Göteborgs-Posten (060508) talar om en ”multikulturalistisk retorik, som okritiskt anammar begreppet mångfald som något odelat positivt. Retoriken bygger på en utopisk syn på det mångkulturella samhället, där inga väsentliga konflikter kan uppstå mellan olika värdesystem. I ett sådant perspektiv uppfattas alla kulturella yttringar som likvärdiga och berikande. Denna retorik slog in i Sverige och övriga västvärlden på slutet av 1960-talet, i många fall kopplad till en romantisering av icke europeiska kulturer som gick hand i hand med en nedvärdering av det egna kulturarvet.” Som synes tar Rojas avstånd från mångkultur som ism, vilket är något nytt. Härefter ger han emellertid förslag på vad som kan göras för förverkliga mångfaldens samhälle. Det är så den outtalade debattregeln ser ut, dvs för att få kritisera den mångkulturella utopin måste man även argumentera för den.